

NARVA VAJAB AHHAH KESKUST, MITTE AKADEEMIAID

Rõõmsate inimeste arvu kasv muudaks ka elu turvalisemaks, seda enam, kui ka töökohti lisanduks.

Mõni kuu tagasi käisime perega Tartus Teaduskeskuses Ahhaa. Külatajaid oli palju, kõlas jutusuminat eesti, vene ja läti keeles. Ja mis kõige tähtsam, inimesed olid rõõmsad. Olime meiega. Pole kahtlustki, et sedalaadi keskust on tartlastele ja paljudele teistelegi vaja, mida näitab ilmekalt suurena püsiv külatajate arv: 2015. aastal käis haridusministeeriumi, Tartu linna ja Tartu ülikooli loodud teaduskeskuses 214 000 inimest. Samal aastal külatajate seas tehtud küsitlusest aga selgus, et mitte ühtegi rahulolematut nende seas polnud.

Ent kas narvakatele on vaja sisekaitseakadeemiat? Kas see muudaks nad rahulolevamaks ja nende elu rõõmsamaks? Vaevalt. Pigem rõõmustaks uue Hugo Bossi poe avamine Narvas linnaelanikke rohkem

Praegu aga vaatab valitsus minevikku – et kui värskeid ideid enam pole ja sihid ähmased, siis hakatakse olemasolevaid klotse ringi tõstma.

kui sinna sundasumisele toodud riigiasutus, millega pealegi lõviosa linlastest kokkupuuteid ei ole. Kui 2004. aastal toetas riik Tartus õiget asja, siis nüüd on küll vastupidi.

Ahhaa keskus meenutab mulle veel üht asja: nimelt toona osales riik uue, tulevikku suunatud ettevõtete loomises. Praegu aga vaatab valitsus minevikku – et kui värskeid ideid enam pole

ja sihid ähmased, siis hakatakse olemasolevaid klotse ringi tõstma. Millega muuga seletada enam kui 50 miljoni euro ärapõletamist ühe vana asutuse kolimiseks ühest linnast teise, kui sama rahaga saaks Narva teha midagi uut. Kas või tartlastest eeskujult võtta ja ehitada ka piirilinna sisuka, avastamisrõõmu pakkuva keskuse, kus mängulise lähenemise kaudu saaks ühtlasi tutvustada eesti ajalugu ja kultuuri. Usun, et see keskus saaks tuhandete Narva perede meelispaigaks ja seda külastaks palju turiste ka Venemaalt.

Rõõmsate inimeste arvu kasv muudaks ka elu turvalisemaks, seda enam, kui ka töökohti lisanduks.

Aga ilmselt jääb see siniseks unelmaks. Valitsuse jäärpäine käitumine sisekaitseakadeemia ja

muude asutuste äraviimiseks Tallinnast hakkab üha enam meenutama vaimset häälet, mida meditsiinkirjanduses tuntakse obsessiiv-kompulsiivse häirena. Sellest häirest vaevatud inimese tegevust juhib sundmõtte-kinnisidee, mille vastu ei aita ükski argument. Haiguse üheks avaldumisvormiks on mööbli ümberpaigutamine kodus. Haige tassib katkematult mööbliesemeid ühest kohast teise, kuigi selleks puudub igasugune vajadus. Samamoodi näib olevat juhtunud ka valitsuse ja tema sisekaitseakadeemia-plaaniga: „Me peame viima akadeemia Tallinnast ära. Tallinnast ära. Ära, ära, ära!“

Ma siiski ei usu, et valitsuses istuvad vaimust vaevatud. Paraku murelikuks teebki see, kui pealtnäha terve mõistusega inimesed käituvad nagu haiged. Rõõmu asemel pahameele külvamine on pealegi ohtlik. Riigi julgeoleku õonestamisest rääkimata.

PEKKA EREL

